

тѣлата плешива тиква на мжжа си.

Павелъ зарѣеше въ очитѣ на Царка като руменъ день. Тя изгледа още веднажъ мжжа си и, отвратена отъ него, се прибра въ стаята си за да бжде сама съ образа на оногова, който не ѝ даваше спокойствие и когото тя пожела отъ сърдце и душа.

А Иванъ Тънкия и жена му като се прибраха, следъ като затвориха кръчмата, почнаха да броятъ печалбата си отъ този день.

— Туй разбирамъ човѣкъ! — продума мжжа; а езика му се преплете.

— Бива си го, Павла, — отвърна жената. И лакомо прибра съ шепа паритѣ.